

Rüzgarla Gelen Adam

— Sevgi Salman · 14 Eylül 2011

Gördüğü manzara karşısında dondu kaldı. Sanki bir anda, başından aşağı kaynar sular döküldü. Şiddetli bir deprem olmuş gibi, bastığı kaldırımlar ayaklarının altından kayıp gidiyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Düşmemek için, önünde durduğu otobüs durağının demirlerine yaslandı. Yanılıyor olabilirdi, baktı, bir daha baktı. Evet O'ydu. Daha akşam ütlediği açık mavi gömleği ve sabah takmasına yardımcı olduğu lacivertli, kremli, boyuna çizgili kravatı boynundaydı. Caddenin hemen karşısında bulunan bir restoranın bahçesinde, canından çok sevdiği kocası, başka bir kadının ellerini tutmuş, gülerken bir şeyler anlatıyordu. Ne kadar da mutlu görünüyorlardı. Bir an aklından, yanlarına gidip bağırarak, yüzlerine tükürmek geçti ama son anda vazgeçti. Yanlarına gidecek kadar alçalamazdı. Tam o sırada durağa gelen otobüse kendini zorla attı. Otobüs tıklım tıklım doluydu ve Pelin'in ayakta duracak hali yoktu. Bir ara gözlerinin karardığını hissetti, tutunduğu demir borunun üzerindeki "duracak" düğmesine bastı ve ilk durakta inip, yürümeye başladı.

Esen rüzgârın yüzüyle teması, Pelin'i biraz olsun rahatlattı. İstemsiz bir şekilde, gözünden akan yaşları durdurmasının imkânı yoktu artık. Etrafındaki insanların, meraklı gözlerle bakmasına aldırmadan ağladı.

Pelin liseyi bitirdikten sonra okumayıp, özel bir şirkette muhasebe elemanı olarak işe başlamıştı. Şefi Ayten Hanım'la aynı odayı paylaşıyorlardı. Ayten Hanım emekliliğini doldurduğu halde, çalışmaya devam eden, ellili yaşlarda, esmer, etine dolgun, orta boylarda ve hoş sohbet bir hanımdı. Pelin'le çok iyi anlaşıyor, onu kızı gibi seviyordu. Ayten Hanım'ın oğlu Vedat, ara sıra annesini ziyaret eder, fazla oturmadan yine okuluna geri dönerdi. Vedat o yıl okulunu bitirmiş, mezun olunca memleketine öğretmen olarak atanmıştı.

Yine bir gün, annesini ziyarete geldiği sırada Pelin'i görmüştü. İlk bakışta aşk böyle olmalıydı. Gördüğü gündünden itibaren kızı, yüreğinin en güzel yerine koymuş, her an O'nu düşünür olmuştu. Okulların kapanmasına yakın konuyu annesine açmış ve akabinde de geciktirmeden Pelin'i istemeye gitmişlerdi.

Pelin'in babası, Ayten Hanım ve oğlu Vedat'ı uzun yıllardan beri tanıyordu. O akşam Pelin'e sorma gereği duymadan, kızını Vedat'a vermişti. Pelin, Vedat'a aşık değildi ama babasının kararını da, itiraz etmeden kabul etmişti. Vedat yakışıklıydı, mesleği vardı, annesi Ayten Hanım'ı da çok seviyordu. "Zamanla severim" diye düşünmüştü. Vedat'la Pelin'in o yaz düğünleri olmuştu. Düşündüğü gibi de, zamanla eşini çok sevmiş, gereken saygıyı ve hürmeti de elinden geldiği kadar da göstermişti. Vedat, Pelin'in çalışmasını istemediği için, işinden bile ayrılmıştı. Artık Pelin'in bütün dünyası eşi Vedat olmuştu.

Mutluydular ve bu mutluluklarını perçinleyecek, evlerine neşe getirecek bir evlat sahibi olmak istiyorlardı. Aradan yıllar geçmesine ve birçok doktora gitmelerine rağmen, Allah onlara çok istedikleri

bebeği vermiyordu. Vedat'ın her fırsatta kusurunu yüzüne vurması, kendisini yarım, işe yaramaz bir kadın olarak görmesine sebep oluyordu. Bu arada annesini ve babasını trafik kazasında kaybetmesi, Pelin'in psikolojisini iyice bozdu. Artık o eski neşeli, hayat dolu Pelin, içine kapanık, insanlardan kaçan, dış görünüşüne özen göstermeyen bir kadın olup çıktı.

Kafasında bu düşüncelerle eve geldi, elindeki paketleri mutfağın tezgâhına bırakıp, odada camın kenarındaki koltuğa oturdu. Akşam Vedat gelene kadar da, yerinden kalkmadı. Böyle, kocasının hayatında bir kadın olduğunu bilerek yaşayamazdı. Geldiğinde konuşacak, ayrılmalarını isteyecekti. Öyle de yaptı... Akşam Vedat gelince;

"Bugün sizi gördüm Vedat." Dedi. Bu sözü beklemeyen Vedat, önce afalladı, sonra;

"Olmuyor Pelin, yürümüyor. Şu halini görmüyor musun? Aynaya bir bak! Kadın demeye bin şahit ister. Evet, ben Gamze'yi seviyorum. Madem gördün, madem iş bu noktaya geldi, söylememde sakınca yok. Ayrılmak istiyorum!"

Pelin'in niyeti de buydu ama kocasından bu sözleri duymak, yine de O'nun canını çok acıttı. Konuştular, en kısa zamanda ayrılmaya karar verdiler. Pelin aynı evde oturmaya devam edecek, hayatını idame ettirmesi için, Vedat her ay nafaka verecekti. Babasından da alacağı üç-beş kuruş aylık, geçinmesine yeterdi. Ayrılmaları da, evlenmeleri gibi kısa sürede gerçekleşti.

Pelin artık hayatta yapayalnızdı. Gece sabahlara kadar kendi başına oturuyor, kâh eski mutlu günlerini düşünüp ağlıyor, kâh kocasının kendisini aldatmasını hazmedemiyor, içi nefret ve kinle doluyordu. Evin duvarları sırdaşı olmuş, sabaha kadar kendi kendine konuşuyordu. Artık bütün vücudu ve ruhu düşünmekten bitkin düştüğünde de, kıvrıldığı yerde uyuyakalıyordu. Ertesi gün ancak öğlene doğru uyanıyor, çok nadir yemek yapıyor, evde ne bulursa onu yiyor, hatta çoğu zaman acıktığının farkına bile varmıyordu. Pelin için yaşam durmuştu sanki. Hiçbir şeyden zevk alamaz hale gelmişti. Yaptığı tek şey, akşama doğru evlerinin yakınındaki parka gidip, telaş içinde koşturan, çoluk- çocuk neşe içinde sohbet eden insanlara bakmak ve için için ağlamaktı. Herkes ne kadar mutluydu, sanki şu koskoca dünyada bir tek kendisi yalnız ve mutsuzdu.

Aylar ayları, yıllar yılları durmaksızın kovalıyordu. Serin bir sonbahar akşamı eşofmanın üzerine ceketini giydi, rüzgârdan korunmak için de boynuna fularını sardı. Evden çıkıp, parka doğru yürüdü. Havalar soğumaya başladığından park, eskisi gibi kalabalık değildi. Ağaçların dallarında kuruyup, rüzgârın etkisiyle yere düşen yapraklara basarken çıkan sesleri dinleyerek, bir banka oturdu. Her zaman ki gibi öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, boynundaki fuların rüzgârdan uçtuğunu fark etmedi bile. Bir erkek sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı;

"Hanımefendi, hanımefendi bu size ait herhalde." Baktı, elli- elli beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiği

bir adamın, elindeki fuları kendisine uzattığını gördü. Utanarak;

"Teşekkür ederim. Evet, fular benim," dedi ve kendisine uzanan fuları aldı. "İyi günler" dileyip, yanından ayrılan adamın arkasından bir müddet baktı. Neden baktığını kendisi de anlamamıştı. Daha sonra parkta bu beyle sık karşılaşmaya başladı. Her görüştüklerinde ayaküstü selamlaşp, birbirlerine hâl hatır sormaya başladılar. Bir gün yine ayaküstü konuşurlarken adam, eşinin altı yıl önce vefat ettiğini, o zamandan beri evlenmediğini, üç tane yetişkin çocuğunun olduğunu anlatmıştı.

Günlerin geçmesiyle, kış kendini göstermeye başlamış, yılın ilk karı, toprakla buluşmuştu. Pelin, eskisi gibi parka gidememenin üzüntüsünü yaşıyordu. Peki, neden bu kadar üzülüyordu ki! Her yıl kış gelince eve kapanıp, yalnızlığı ile baş başa kalmaz mıydı? Bu yıl değişen neydi? Parkta gördüğü o adam... Bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Yine yalnızlığı ve düşünceleri ile zorlu bir kış daha geçti. Bahar tüm ihtişamıyla, kendini göstermeye başladı. Ağaçlar tomurcuklanıyor, kuşlar şen sesleriyle ötüşüyordu. Pelin bir gün, özenle giyindi. Yıllardır yapmayı unuttuğu, hafif makyajını yaptı. Üzerine ceketini giyip, heyecanla parka doğru yürüdü. İçinden, o adamı görmeyi o kadar çok istiyordu ki. Parka geldiğinde eli ayağı titrerken, etrafına da dikkatle bakıyordu. Bir anda o adamla göz göze geldiler. Evet, işte tam karşısında duruyordu. Pelin yaklaşınca, adam;

"Biliyor musunuz? Kış boyunca her gün, sizi görebilmek umuduyla parka geldim. Nihayet karşımdasınız."

İkisinin de mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Pelin yıllarca özlemini çektiği kocaman bir aileye, rüzgârın boynundan uçurduğu flar sayesinde sahip olacaktı...

SEVGİ SALMAN.